

и неговото разрастване, обемайки, въ все по-големи и мощни групировки човѣшкитѣ сжщества, които чувствуватъ неутолима жажда да се обединяватъ чрезъ онова, което мислятъ, чрезъ онова, въ което вѣрватъ, чрезъ онова, къмъ което се стремятъ. Устремъ и вихъръ на душата — това е безконечно растящата човѣшка солидарностъ. Сжщата онази витална сила, която обединява селата въ градове, тѣзи въ държави и последнитѣ въ националности, ще осжществи и общочовѣшката федерация. Никаква граница не може да се предвиди на човѣшката солидарностъ, която, като развива все по-интензивно човѣшката жизненостъ, става все по-благоотворна за човѣшкия родъ.

§ 2. Теоритѣ за социалната дисхармония и тѣхната несъстоятелностъ.

Има теоритици на социалния животъ, които считатъ, че не солидарността, а дисхармонията, враждата, войната сж естественитѣ явления въ социалния животъ, както и условия за прогреса. Така, споредъ Lester Ward, както въ биологията борбата за сжществуванieto е неотмѣнима, така и въ социологията расовата борба е вѣчна. Това сж, споредъ него, нормални, а не патологични процеси. И войната е напълно оправдана, като неизбежно явление, което сжщо се очертава като условие за напредѣкъ. Ward счита, че е много наивно отъ страна на Социологията да се стреми да измѣни ржководящитѣ принципи на човѣшкия колективенъ животъ, които принципи той счита, че сж наложени отъ самата природа и действатъ неотмѣнимо въ всичкитѣ ѣ области. Социологията, казва той, не може и не трѣбва да има утилитарни